

Autor: Christopher Pankhurst

Po loňských útocích na *Charlie Hebdo* jsem psal o dětinské nedospělosti jisté části reakcí. Později téhož roku, po ještě krvavějších pařížských útocích, jsem popisoval prázdnou sentimentalitu některých reakcí. Jde však jen o dvě trochu odlišně nastavené tváře téhož smýšlení; bipolárního stavu, kdy se současně smějeme a pláčeme nad naší kolektivní sebevraždou, zatímco si odmítáme přiznat, že něco je zásadně špatně. Jde o přecitlivělost teenagera, která v sobě snoubí bezmocný cynismus s okázalou falešnou sentimentalitou.

Jsem zvědavý, co se stane symbolem prázdného odporu po útocích v Bruselu – možná půjde o směsici dvou výše popsaných reakcí, cynismu a sentimentality. Možná se dočkáme „pochodu děvek“ (slutwalk) s *All You Need is Love* jako leitmotivem. To ty bastardy naučí!

Bipolarita je klíčovou vlastností evropského náhledu. Na jedné straně podpora nekonečné americké bombardovací kampaně za liberální demokracii na Středním východě. Na druhé je všem Evropanům ordinována nekonečná kolektivní sebevina jako pokání za náš dědičný hřích kolektivní identity. Příliš snášenliví k současné aroganci a zároveň příliš provinilí za někdejší životaschopnost. V hrubých obrysech jde v prvním případě o hebrejské překroucení a v druhém o křesťanské. Autentický evropský pohled byl upozaděn takřka do bodu neviditelnosti.

Další vrstvou této bipolarity je necitelná lhostejnost k obětem euro/americké agrese na Středním východě a patolízalská starost o jejich blaho, jakmile se dostanou do evropských zemí. Těžko někomu vyčítat přesvědčení, že to vše patří k temnému plánu na zničení Evropy. Tak jako tak to ale ukazuje, že evropský pohled vychází ze skutečného opaku síly. Tím není slabost, ale cynická moc. Síla je spojena s ctností, naše cynická moc však vyvěrá z nedostatku sebedůvěry a vzpurnosti. Skutečná síla by měla dost sebevědomí starat se o blaho „odlišného“ bez nutkové potřeby popírat skutečnost jeho odlišnosti. Skutečná síla by chránila pevné národní hranice a bez rozpaků by přijímala odstup obsažený v statusu „odlišného.“ Nikdy by ale nepocitovala potřebu urážet odlišné jen kvůli jejich odlišnosti. Takovou neúctu by nutně považovala za formu vnitřní slabosti.

Dnešní (překroucená) evropská perspektiva je celá vzhůru nohama. Přijímáme uprchlíka jako totožného s námi z titulu jeho lidství, protože označení „člověk“ prý vyjadřuje ducha transcendentního bratrství. Hluboko uvnitř ale člověkem pohrdáme, protože naše znalost o něm z největší části pochází z introspekce – a pohled na nás samé nás naplňuje odporem.

Brusel dnes: Boj proti terorismu moralizováním, grandiózním sebeponižováním a zbožnými přáními.

Aby mohl uprchlík být jedním z nás, musí se zbavit své zpátečnické náboženské identity a stát se povrchní, materialistickou věcí, aby se mohl plně začlenit do evropské společnosti. Raději bychom z něj měli jednoho z nás, aby se mohl připojit k našemu znechucení nad samou samými, než abychom si od něj drželi důstojný odstup, v němž bychom mohli sdílet sebeúctu. Jde o naprosté převrácení skutečného respektu. Respekt k odlišnému totiž skutečně je ctností a neomylným dokladem sebedůvěry. My jsme pozbyli jak odvahy označit ho jako „odlišného,“ tak i slušnosti ho i jako takového respektovat.

Někdo by snad mohl namítnout, že můj odsudek dnešního evropského smýšlení vychází ze stejného myšlenkového proudu, který se snaží svalovat vinu za muslimský terorismus na Západ. Takoví lidé argumentují, že Paříž, Brusel nebo Londýn jsou karmickou odplatou za západní zásahy na Středním východě. Prý sklízíme to, co jsme zaseli. Zásadní odlišností mezi mým pohledem a lidmi, podle nichž jsou tyto ukrutnosti nevyhnutelnou Nemesis, je můj cíl vyléčit Evropu – zatímco oni jí chtějí provést eutanázii. Po novoročních sexuálních útocích v Kolíně německý ministr vnitra Ralf Jaeger prohlásil: „To co děje na pravicových webech a chatech je přinejmenším stejně hrozné jako činy těch, kteří napadali ženy.“ V nepříjemné ozvěně tohoto smýšlení Simon Jenkins v *The Guardian* prohlásil, že „nejděsivější věcí na Bruselu je naše reakce na něj.“ Tato prohlášení vycházejí z přesvědčení, že za žádných okolností nesmí dojít k jednomu: obrodě národních identit evropských zemí. Já naopak soudím, že tato obroda se musí stát prvním krokem na naší cestě. Já kritizuji Evropu coby příliš slabou, oni jako ne dostatečně slabou.

Před několika odsoudil papež František plán Donalda Trumpa postavit zeď podél mexické hranice. „Člověk, který myslí jen budování zdí – ať už jsou kdekoliv – a ne na stavění mostů, není křesťanem. To není evangelium, vyhlásil papež. V jedné věci se římský biskup nemýlí: skutečně stojíme před volbou mezi mosty a zdmi. Podle přesvědčení převládajícího u většiny evropské politické třídy by měly být hranice postupně odstraňovány – až nakonec nebude mezi národy rozdílů. Takový svět považují za utopii, protože si představují, že odstranění odlišností povede k pacifistickému vyrovnání lidstva a lev bude ležet vedle jehněte. S pokračující muslimskou migrací se tato vize jeví stále absurdnější – na ty, kterým ideologie velí věřit v teleologii míru, to však nebude mít velkého účinku.

Skutečně není třeba demonizovat islám, rozhodně jej ale musíme držet odděleně. Jde o cizí a pro nás nevhodnou víru. Smyslem hranic je vymezit a usměrňovat odlišnost. Aktivisté za „svět bez hranic“ si přejí odlišnost zničit, protože nevěří v identitu. Nedokáží v ni věřit, protože o tu svou přišli, a tak chtějí i zbytek světa stáhnout k sobě, do bahna vykořeněné sekularizace. My tomuto rozkladu veškeré tradice odporujeme. Uvědomujeme si, že rozmanitost má původ ve skutečné odlišnosti, kterou si přejeme utvrzovat. Klademe naši identitu na první místo a uznáváme právo ostatních činit totéž.

Úvaha Christophera Pankhursta *Brussels: The Identitarian Response* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 25. března 2016.